

Lund menighetsblad

NR. 2 – 2020

Fra koronaskygge til sommeråpning side 4-5

Vi er blitt digitale side 6-7

Påskevandring i Guds store katedral side 9

Ny på Lund side 10-11

Koronaviruset har slått til i Equador side 12-13

Vi skal møtes igjen side 16

Lund menighet

Marviksveien 5, 4631 Kristiansand
lund.menighet@kristiansand.kommune.no
www.lundmenighet.no

Åpningstid: menighetskontoret

Tirsdag – fredag kl. 10 – 14. Mandag stengt

Telefon: 38 19 68 70 Telefaks: 38 19 68 57

Kontaktpersoner

Daglig leder Torunn Haugen Jerstad:
tlf. 38 19 68 70 (privat: 37 27 06 57)
torunn.haugen.jerstad@
kristiansand.kommune.no

Sokneprest Helge Smemo:
38 19 68 73
Helge.smemo@
kristiansand.kommune.no

Kapellan Monika Olsen Holt:
tlf. 38 19 68 74,
monika.olsen@
kristiansand.kommune.no

Kantor Ben Tore Beisland:
38 19 68 76 (privat: 988 56 223)
ben.tore.beisland@
kristiansand.kommune.no

Diakon Tone Benestad:
38 19 68 71 (privat: 480 99 535)
tone.benestad@
kristiansand.kommune.no

Kirketjener Kirketjener Blain Philip
Jackson: 412 11 147
blain.philip.jackson@
kristiansand.kommune.no

Ungdomsarbeider
Maria Othilie Georgsen, tlf. 962 29 651
maria.othilie.georgsen@
kristiansand.kommune.no

Ungdomsarbeider Anders Skjerdal
tlf. 908 15 788
anders.skjerdal@
kristiansand.kommune.no

Menighetspedagog Ida Borghild
Jørgensen:
38 19 68 72 (privat: 410 41 293)
ida.borghild.jorgensen@kristiansand.kom-
mune.no

Renholder Kristin Tofte: 38 19 68 70

Menighetsrådsleder Bård Kalstad:
tlf. 952 92 967
bard.kalstad@sshf.no

KIRKENS SERVICETORG I KRISTIANSAND

Gyldenløvesgate 9. Tlf. 38 19 68 00

Åpningstid: mandag – fredag kl. 09 – 15

Postboks 417, 4604 Kristiansand

Spørsmål om gravferd/dåp/vigsel

www.kristiansand.kirken.no

Forsidefoto: Arne Lunde

Redaktøren har ordet

Dørene åpnes!

Aldri før har så mange lengtet så mye, lenge og (u)tålmodig på at dørene skal åpnes. Nå skjer det – endelig!

Vi har bak oss en «annerledesvår» som ingen av oss kunne forestille oss. I februar satt jeg på T-banen i Oslo og hørte en mekanisk stemme repetere om og om igjen: «Dørene lukkes!» Det falt meg aldri inn at det om få uker skulle gjelde både samfunnets og kirkens dører.

Men slik ble det; våren ble historisk. Det meste av innholdet i dette menighetsbladet er derfor skrevet «bak lukkede dører» og minner oss om hva vi har gjort/ikke gjort – og hva vi har lært.

Vi har lært at vi når leveregel nummer en er å holde avstand, må tenke kreativt og nytt.

Vi har lært hvor dypt vi kan savne nærhet og fellesskap – ikke minst å møtes i kirka for å høre sammen, synge sammen, be sammen, dele brød og vin sammen, snakke sammen, le sammen.

Vi har lært at årstidenes rytme heldigvis ikke skremmes av et farlig virus, og at vi også i koronatider kan oppleve vårens fantastiske under i naturens katedral.

Vi har forhåpentligvis lært å takke mer for at vi bor i et land med økonomi og kollektiv klokskap som gir kraft til å komme oss gjennom alvorlige kriser som denne.

Vi har lært at vi må løfte sammen, at vi på tvers av alle grenser er avhengige av hverandre, at det noen alltid har det langt

verre enn oss og trenger vår forbønn og hjelp.

Alt dette, og mye mer, har vi lært. Vi tar lærdommen med oss på nye veistykker med åpnere landskap.

Dørene åpnes ikke plutselig og på vidt gap, men steg for steg. Hvis alt går som vi håper og vi selv tar smittehensyn, kan vi gradvis møtes mer og mer. Dag for dag skal vi ta tilbake det livet vi har savnet.

Pinse er et etterlengtet varsel om at sommeren snart åpner døra på vid vegg. Etter annerledesvåren gleder vi oss til en sommer grønnere og mer livskraftig enn noensinne.

Men pinse er først og fremst kirka sin fødselsdag. I år har vi grunn til å feire den med enda større begeistring – fordi vi gradvis kan åpne kirkens dører for fellesskapet igjen.

Noe av det siste vi gjorde i Lund kirke før dørene ble stengt i mars, var å feire gudstjeneste med et fargerikt karnevalfellesskap. Det vil fortsatt gå lang tid før vi kan tillate oss å feire så «løssluppet». Men gradvis skal også Lund kirke ta hverdagene og søndagene tilbake.

Slik at vi fortsatt skal få oppleve og glede oss over TILHØRIGHET i kirkens mangfoldige fellesskap. Slik at vi fortsatt skal få oppleve å hvile trygt i en TRO som løfter og bærer. Slik at vi fortsatt med mot og frimodighet skal få være med i kirkens TJENESTE både lokalt og i den verdensvide kirka.

Dørene åpnes! God sommer! Sammen skal vi gradvis ta fellesskapet tilbake – slik Hans Børli skildrer det så vakkert i noen strofer i diktet «Junikveld»:

*Vi sitter i slørblå junikveld og svaler oss ute på trammen.
Og alt vi ser på har dobbelt liv, fordi vi sanser det **sammen**. ...*

*Å, flytt deg nærmere inn til meg her på kjøkkentrammen!
Den er så svinnende kort den stund vi mennesker er **sammen**.*

Foto: Svein Helgesen

Og la oss være til velsignelse for hverandre

DENNE KVelden LÆRTE UNGDOMMER FRA TROMØYA OSS NOE NYTT. I STEDET FOR BARE Å SI «AMEN», LA DE TIL: «OG LA OSS VÆRE TIL VELSIGNELSE FOR HVERANDRE.»

Vi satt på gulvet i Lund kirke. En gjeng ungdommer fra flere steder i Agder og noen kirkelig ansatte. Vi var sammen på vinterfestival og hadde hatt en innholdsrik dag med lek og læring, sang og musikk, fine samtaler og nye vennskap. Nå hadde vi kveldssamling og skulle avslutte med å be velsignelsen sammen. «Velsign oss, Gud Fader. Velsign oss, Guds Sønn. Velsign oss, Gud, du Hellige Ånd.»

«Amen!» sier de fleste av oss – og går videre til neste post på programmet. Men denne kvelden lærte ungdommer fra Tromøya oss et tillegg. I stedet for bare å si «amen», la de til: «Og la oss være til velsignelse for hverandre».

Så enkelt og så meningsfylt. Ordene kastet nytt lys over den velbrukte bønne og rykket i frasene som var begynt å stivne til.

Å be om Guds velsignelse er kanskje noe av det fineste vi kan gjøre. For meg er det en bønn om å få leve nær Gud og Guds godhet i livets ulike dager. Å være velsignet av Gud er å være båret av Guds kjærlighet. Jeg kan derfor ikke tenke meg noe finere enn å legge til at vi også må få være til velsignelse for hverandre. En bønn om å leve nær hverandre og bære hverandres liv i kjærlighet.

Med dette tillegget handler ikke bønne om velsignelse bare om vårt fellesskap med Gud, men også om vårt fellesskap med hverandre. Ja, om vårt ansvar for hverandre formulert på en så oppmuntrende måte. For hvem ønsker vel ikke å få være til velsignelse for andre?

Jeg tror det er en setning mange kan kjenne seg hjemme i. For det er noe med ordet «velsignelse» som åpner opp og kommer oss i møte.

Det er er mettet med innhold. Det handler om å bevare hverandre, se hverandre, møte hverandre med nåde og fred. Innholdet har vi fra den aronittiske velsignelsen som blir brukt i alle kirkelige handlinger. Ordet rommer så mye godhet. *La oss være til velsignelse for hverandre!*

Etter ungdomshelgen i februar har jeg forsøkt å be velsignelsen med dette tillegget. Men det hender jeg glemmer meg. Og det hender jeg blir arrestert av min seks- eller åtteåring som ekstra høyt og litt irettesettende sier: «Og la oss være til velsignelse for hverandre!». Jeg trenger denne påminnelsen om å løfte blikket mot mine medmennesker. Dessuten får ordene enda større dybde når de kommer fra barnemunn – de blir så fylt av håp for fremtiden.

Vi trenger håp noen og enhver, særlig i den underlige tiden vi erfarer nå. Vi trenger å være til velsignelse for hverandre selv om treffpunktene mellom oss har blitt redusert. Jeg vet at mange på Lund har vært nettopp det. Mennesker har hatt omsorg for hverandre, ringt hverandre, hjulpet hverandre med praktiske oppgaver og bedt for hverandre. Mennesker har båret hverandres liv i kjærlighet.

Måtte vi alltid huske på å være til velsignelse for hverandre. Måtte vi alltid huske å be:

*Velsign oss Gud Fader.
Velsign oss Guds Sønn.
Velsign oss Gud, du Hellige Ånd.
Og la oss være til velsignelse for hverandre.
Amen!*

Hva vil jeg fokusere på i dag?

TEKST: RUT ELI JENSEN
FOTO: SVEIN HELGESEN

– VI HAR BARE EN DAG OM GANGEN. DENNE DAGEN VIL JEG TA IMOT. –

Jeg våkner en morgen til sol. På radioen er temaet korona. Jeg må bestemme meg: Skal jeg følge med på nyhetene eller skru av? Valget er mitt, jeg skrur av radioen.

Hva vil jeg fokusere på?
Jeg opplever at det fort kommer dystre tanker og mørklegger den fine soldagen jeg ser fra vinduet. Nei, i dag lever jeg uten nyheter og tar heller en tur i Bertes og kjenner på badetemperaturen.

Vi har alle bare en dag om gangen. Denne dagen vil jeg ta imot.

Og dermed ble det årets første dukkert i Bertes!

Fra koronaskyggje til etterlengtet sommeråpning

TO DATOER VIL STÅ SENTRALT NÅR LUND KIRKES ÅRSMELDING FOR 2020 SKAL SKRIVES: ONSDAG 12. MARS. SØNDAG 24. MAI.

DISSE TO DAGENE RAMMER INN VÅR FELLES REISE GJENNOM KORONAENS SKYGGELANDSKAP FRAM MOT EN ETTERLENGTET SOMMER NÅR KIRKEN DØRER IGJEN SKAL ÅPNES.

**TEKST: HELGE SMEMO
FOTO: ARNE LUNDE**

Et virus som forandret det meste

Søndag 8 mars hadde vi kveldsgudstjeneste i Lund kirke sammen med mannskoret «Vestergabet». Blant de mange som hadde funnet veien til kirken, hadde nok flere hørt om korona og om at noen måtte i hjemmekarantene etter skiferie i Østerrike. Selv om vi lurte på hva dette var, ønsket vi som vanlig velkommen til gudstjeneste neste søndag.

Onsdag 12 mars ble det meste forandret. På morgenen skjønte vi hva som kom og fikk sendt ut melding om avlysning av superonsdagsmiddag, småbarnstrall og korøvelser. Siden den dagen har det meste vært stengt – i Lund menighet, i Norge og i store deler av verden.

Å være kirke på en litt annen måte

Koronaen tvang oss til å sette oss ned og tenke nytt. *Hvordan være kirke når alt er stengt – fellesskap når vi ikke kan være sammen?* Med en dyktig og kreativ kantor og en ungdomsarbeider med teknisk innsikt som viktige pådrivere har vi sammen hver søndag laget og filmet gudstjenester og søndagsskoler og lagt dem ut på Facebooksiden vår. Det har vært flott å se hvor mange som har sett på disse – og å få hyggelige tilbakemeldinger. Jeg vil oppfordre folk til å hjelpe de som ikke er så kjent med Internett og Facebook, med å finne frem til disse

Lund kirke har vært veldig synlig på internett gjennom koronaperioden

gudstjenestene!

Disse ukene har besøkstjenesten vært erstattet av telefonprat og noen «samtalespaserturer» i det fine vårværet. Koronaen kan heldigvis ikke stanse forbønnstjenesten, som har rullet og gått ved våre trofaste forbedere. Fortsett gjerne med å sende bønnebegjær til oss!

Begravelser, dåp og vielser har vært gjennomført i tråd med strenge smittevernregler. Jeg føler i særlig grad med de som har måttet ta farvel uten å kunne ha den åpne avskjeden de hadde ønsket. Alle varme og gode tanker går til dere som har mistet en kjær i disse underlige tider.

Fellesskapets betydning

Når jeg sitter og skriver dette, har jeg nylig prekt over fortellingen om Jesus som den gode hyrde som samler flokken sin. Mange setter veldig pris på fellesskapet i menigheten. Å snakke om den trygge flokken var veldig rart når vi er spredt og ikke kan møtes til gudstjeneste, korøvelse, formiddagstreff etc.

Koronatiden har lært meg å forstå viktigheten av fellesskapet, det å være sammen! Jeg vil tro at mange nå kjenner på smerten ved å ikke kunne samles. Det kan kanskje minne oss om at forskjeller ikke er en trussel eller noe skummelt, men en ressurs. Uten alle fargene blir det jo ingen regnbue!

Når vi nå snart gradvis kan åpne Lund kirke igjen, håper jeg vi kan løfte blikket og kjenne enda sterkere hvor viktige vi er for hverandre, tross forskjellighet – og at kjærligheten og den rause overbærenheten kan få enda mer rom hos oss. For fellesskapet, flokken, er så utrolig viktig!

Dørene åpnes – snart!

Like før jeg skulle sende denne hilsenen til menighetsbladet, kom

Det vi har savnet aller mest siden 12.mars, er det fargerike menighetsfellesskapet. Her fra karnevalsgudstjenesten 1.mars

det en gladmelding: **Søndag 24. mai** kan vi igjen åpne dørene for gudstjenestefellesskap i kirka vår!

Selv om åpningen vil skje gradvis, gir det lys i tunnelen. Enn så lenge kan vi bare samle maksimalt 50 personer til gudstjeneste – under trygge forhold med strenge smittevernråd om avstand, renhold, nattverdsfeiring etc. Det reiser selvsagt mange spørsmål: *Skal vi ha en form for påmelding/billettssystem? Skal vi satse på flere noe kortere gudstjenester hver søndag?*

Siden mye fortsatt er usikkert, oppfordrer jeg alle til å følge med på menighetens Facebookside og hjemmeside (lundmenighet.no). Det er fint om noen kan hjelpe de som ikke er så bevandret på internett for å finne informasjon.

Informasjon om det øvrige menighetsarbeidet vil komme gjennom våre vanlige kanaler så raskt vi vet mer. Alt nå er det klart at vi i år dessverre må avlyse både familiedagen 7.juni og friluftsgudstjenesten på museet 14.juni.

Den tradisjonelle friluftsgudstjenesten på museet i juni må dessverre avlyses i år

Når vi nå steg for steg åpner samfunnet opp igjen, fortsatt med avstand, gleder vi oss til å se menigheten igjen. Inntil vi møtes på nytt: Ta vare på deg selv, ta vare på hverandre! Jeg savner dere!

Kunsten å takke

«Kjære Gud, jeg har det godt. Takk for alt som jeg har fått!»

Jeg har noen motstridende følelser når jeg synger disse linjene sammen med barna om kvelden. Barn kan, som andre, kjenne på mye annet enn takknemlighet etter en lang dag. Vi skal vokte oss vel for å påstå at andre har det godt.

Samtidig er kanskje dette en unødig vrang lesning av Margrethe Munthes klassiker. Vi trenger sanger som setter ord på hele vårt følelsesregister, inkludert takknemligheten. Og det kan nettopp i denne underlige tiden vi er inne i nå, være ekstra viktig å lete etter det vi er takknemlige for. «Count your blessings» er et engelsk ordtak vi ikke har en fullgod versjon av på norsk, men her er et forsøk.

Takk for naboene som plasserer bamser i vinduene slik at vi kan ta med gutta på kosedyrjakt i nabolaget. Takk for butikkansatte som smiler oppmuntrende til meg når jeg handler med godt synlig berøringsangst. Takk for bakeriet som leverer kortreist glede. For barnehageansatte og lærere som deler barnas gjensynsglede. Takk for de som våger å styre akkurat nå. Takk for helsenorge som holder det hele oppe. Takk for alle som kjemper.

Takk for kirka! Denne gode, gamle kirka som heiv seg rundt og ble digital over natta da Norge stengte 12. mars. Takk for ansatte og frivillige i Lund som produserte videosnutter, gudstjenester og hilsener.

BJARTES SPALTE

TEKST: BJARTE LEER-HELGESEN
KIRKEFAGSJEF, AGDER OG TELEMARK BISPEDØMME

Slik er viktig. Det gir trøst og håp mens vi venter på at dørene igjen skal åpnes.

Kirka har bursdag snart. Pinsefeiringen blir nok annerledes denne gangen, men budskapet er det samme. Den Hellige Ånd kommer til oss, puster liv i våre fellesskap, binder oss sammen som en hellig, allmenn kirke. Slik forstått er pinsa ekstra viktig i år. Gud puster liv i våre fellesskap og binder det hele sammen, slik at vi kan hvile i nådens evangelium. Slik at vi kan synte: Takk for alt som jeg har fått!

«Takk for alt som jeg har fått!» Kilde: Pixabay

Stab uten menighet: De har godt med alburom i kirka for tiden, Ben Tore, Blain, Ida, Maria Othilie og Torunn. Nå ser de frem til dagen da kirka igjen kan fylles til gudstjenester og andre arrangementer.

Vi er blitt digitale

ETTER AT NORGE STENGTE 12. MARS, ENDRET HVERDAGEN SEG FOR OSS ALLE. HVORDAN HAR STABEN I LUND KIRKE OPPLEVD DETTE – BAK SINE LÅSTE DØRER?

TEKST OG FOTO: ARNE LUNDE

Menighetsbladet stakk (etter forhåndsavtale!) innom i lunsjen for å høre med dem en vanlig hverdag over påske (28.april, før de første signalene om en gradvis åpning av kirka kom). Siden prestene og diakonen deler erfaringer andre steder i menighetsbladet, var de ikke med på dette intervjuet.

Anders Skjerdal, til vanlig ungdomsarbeider i en kvart stilling, forteller om en ny hverdag: – Det har vært en digital omstilling for oss alle med gudstjenester som legges ut på menighetens hjemmeside og på Facebook. Jeg har jobbet med det tekniske med lyd og redigering før det legges ut på nett, forklarer han. Anders studerer musikk på rytmisk linje på universitetet og har god nytte av studiepoengene han har opparbeidet i musikkteknologi når han «klipper og limer» før stoffet legges ut.

Korvirksomhet og barnearbeid satt på vent

Kantor Ben Tore Beisland savner korvirksomheten og fellesskapet det gir: – Vi har ikke startet opp med korene ennå, vi venter på retningslinjer fra Kirkens Arbeidsgiverorganisasjon. Men gudstjenestene går sin gang digitalt, de spilles inn noen dager før søndagen.

Ida Borghild Jørgensen, menighetens trosopplærer, konstaterer at alt av tilbud til barn og unge er i dvale inntil videre. Tårnagenthela i slutten av april måtte avlyses, naturlig nok. Men hun forteller at de kjører barneinnslag i den digitale gudstjenesten de søndagene det opprinnelig var planlagt søndagsskole. – Dessuten hadde vi bibelfortellinger rettet mot barna i en påskedagstjeneste og har sanginnslag med barn, sier hun. Sammen med ungdomsarbeider Maria Othilie deler hun også ut dåpshilsener, og de har blant annet laget rebus i kirkevinduene.

Hjemmekontor og Skype

Daglig leder Torunn Haugen Jerstad veksler mellom hjemmekontor i Lillesand og kontoret i kirka og sier at det går greit å jobbe hjemmefra: – Vi er oppfordret til ikke å være mange på kontoret samtidig, og jeg har jo alt av regnskap og annet på min pc. Kontortelefonen er viderekoblet til min mobiltelefon, så jeg er uansett alltid tilgjengelig på telefon og e-post. De ukentlige stabsmøtene foregår på Skype. –

Renhold

Også renholder Kristin Tofte opplever en annen hverdag under korona: – Nå er det veldig nøye med desinfisering av alle berøringsflater, som dørhåndtak og brytere. Siden det nesten ikke er aktiviteter, prøver jeg å få gjort ting jeg ikke rekker ellers. Det er ikke noe problem å finne arbeid. – Hun nevner vask av vinduer og stoler og å gå ekstra nøye gjennom alle rommene vi disponerer som eksempler.

Fri på søndag!

Blain Philip Jackson er fortsatt kirketjener, korona eller ikke. – Men jeg har fri søndagene! smiler han. – Ellers i uka er det ikke så mye trafikk, så jeg har fått tid til å gjennomføre noen prosjekter som å bygge et nytt rom over sakristiet. Det blir veldig greit til å lagre ting i, forteller han.

Også for Maria Othilie Georgsen, som sammen med Anders Skjerdal er ungdomsarbeider i kvart stilling, preges arbeidet av koronaen:

– Ungdomsarbeidet er litt i en dupp for tiden, uavhengig av korona-epidemien, men jeg legger opp til chattemulighet på nett, gåturer og video. Konfirmantarbeidet er satt på vent, og selve konfirmasjonen er planlagt gjennomført 12 september. Vi vet jo ikke helt hvordan det vil foregå når den tid kommer, kanskje må vi dele opp i flere gudstjenester, tenker hun.

– Og så savner jeg kirkespirene! –

Lengter til det åpner

Alle i staben ser fram til å kunne komme tilbake til normale hverdager. – En menighet uten fellesskap er jo ikke slik det skal være, så jeg lengter til den dagen vi kan åpne opp igjen, understreker Ben Tore, og legger til at usikkerheten om situasjonen videre gjør det vanskelig å planlegge for eksempel konserter. – Det hemmer oss som stab, påpeker han.

– Siden det er roligere nå, har kirkevergen anbefalt oss å bruke noe av tiden på å fordype oss faglig og ellers gjøre ting det blir lite tid til ellers. Det kan jo være en anledning til å rydde på kontoret, tenker Ida Borghild.

Siden det er en stille tid, oppfordres staben til å ta ut avspasering og å avvikle ferie.

Sammen i koronatilid: 2-meters regelen etterleves når staben samles i lunsjrommet.

Min Salme

**KNUT TØNSBERG DELER
I DAG MED OSS EN MYE
BRUKT DÅPSSALME. SIDEN
HAN SELV HAR SATT MELODI
TIL SALMEN, HAR HAN ET
PERSONLIG FORHOLD TIL
DEN. KNUT TØNSBERG ER
AKTIV I KIRKEKORET OG VAR
ORGANIST I LUND KIRKE I
CIRKA 5 ÅR FRA KIRKA VAR NY.**

I anledning av at salmedikteren Svein Ellingsen gikk bort palmesøndag i år, har jeg valgt dåpssalmen «*La barna komme til meg*» som «Min salme». Salmen er en av Ellingsens tre oversettelser av salmer av den svenske salmedikteren Britt G. Hallqvist, som finnes i Norsk salmebok av 2013. Hallqvist skrev salmen i 1975, Ellingsen oversatte den i 1976 og jeg satte melodi til den i forbindelse med en salmemelodikonkurranse i 1979.

Melodien kan se komplisert ut på papiret, på grunn av flere taktskifter. I salmeboken av 1985 ble taktsignaturene notert i notebildet. Da så melodien nokså utilgjengelig ut, på grunn av flere skifter mellom 4/4-deler og 3/4-deler, og jeg har hørt at nr. 619 ikke så ofte ble brukt som dåpssalme, nettopp på grunn av det. Da var det enklere å velge salmen foran, nr. 618, «*Fylt av glede over livets under*», en av Ellingsens originaltekster, med melodi av Egil Hovland. I 2013-utgaven av salmeboka derimot, er taktsignaturene utelatt, noe som gjør melodien til «*La barna komme til meg*» visuelt mer sangbar. Her står den på nr. 587.

Hvorfor taktskifter? På grunn av at den første delen av verset består av Jesu bydende ord fra Markusevangeliet: «*La de små barn komme til meg og hindre dem ikke!*» I den andre delen svarer barna, mens de danser av glede og livsutfoldelse: «*Ja, vi vil komme til deg vår Frelser, som tar imot oss, og vi skal synge, og vi skal leke, og vi skal lære og vi skal vokse*» – en tekstrytme som innbyr til intet mindre enn valsetakt!

Kilde: Pixabay

*La barna komme til meg
og hindre dem ikke.
Guds rike er til for dem.
Ja, vi vil komme
til deg, vår Frelser,
som tar imot oss,
og vi skal synge
og vi skal leke
og vi skal lære
og vi skal vokse
her i ditt ansikts lys.*

*La barna komme til meg
og hindre dem ikke.
Guds rike er til for dem.
Ja, de skal komme
til deg, vår Frelser,
som gav oss løftet:
Vår Herres godhet
skal følge med dem
igjennom livet.
I dag og alltid
skal du velsigne dem!*

Diakoni med avstand

«VI SKAL MØTES NÅR DETTE ER OVER, VED ET BORD I EN SMEKKFULL KAFÉ, I EN KIRKE, I MIDTGANGENS VRIMMEL MOT GUDS ALTER OG DET SOM SKAL SKJE. VI SKAL FEIRE OG SYNGE OG LE.»

TEKST: SVEIN HELGESEN

FOTO: ARNE LUNDE

Diakon Tone Benestad bruker salmedikteren Hans Olav Mørks strofer for å uttrykke sitt håp i en spesiell og krevende tid. Menighetsbladet har tatt kontakt for å høre litt om hvordan diakonien arter seg i en koronasituasjon.

– Hvordan skape nestekjærlighet og inkluderende fellesskap når bud nummer en er å holde avstand til hverandre? –

– Det er utfordrende og berører mange når sorggrupper, besøk, institusjonsgudstjenester, formiddagstreff og mye mer blir utsatt på ubestemt tid, sier Tone. Selv ble hun sittende hjemme i langvarig karantene på grunn av luftveisinfeksjon. Det var heldigvis ikke korona, men flere uker med hjemmekontor har skapt stort savn etter å kunne møte folk, selv med to meters avstand.

– Men jeg har virkelig gjenoppdaget telefonsamtalen som verdi i kirkens omsorgstjeneste. Ukene som «telefondiakon» har vært meningsfulle. Vi kan faktisk komme nær hverandre og kjenne tilhørighet tross fysisk avstand. Når jeg ringer for å oppmuntre, opplever jeg ofte å bli oppmuntret selv. –

Når hun ringte eldre for å tilby praktisk hjelp, fikk hun høre mye om familie, naboer og venner som stiller opp. – Å høre hvordan folk ringer hverandre, møtes i hager og går tur sammen, om så bare rundt blokka, gjør meg glad, sier Tone.

Hun er imponert over mange eldres livskunst i denne tiden: – Noen forteller at de tar nedvask av ett kjøkkenskap om dagen for å holde

seg i sving. Det sier meg at mange av de eldste ofte har en større «psykisk immunitet» enn yngre i krisetider. Når det er sagt, begynner det nok å røyne på for mange etter uker med isolasjon og unntakstilstand. Ikke minst derfor har det vært så viktig å holde oppe menighetens forbønnsjeneste disse ukene. –

– Hva tenker du nå om veien videre? –

Menighetsdiakonen regner med at smittespredning vil ha hovedfokus lenge ennå, men er spent på hva signalene om gradvis åpning vil bety i praksis: – Om vi kanskje ikke ennå kan invitere til gudstjeneste for alle, kan vi kanskje åpne kirka for bønn og lystenning? Hva med smittevernsikker sommerkafé? Kan hjemmebesøk bli lettere? –

Men nå ser hun fremover mot mer normale tider: – Vi må håpe og glede oss til mye av det vi tidligere tok som en selvfølge: en åpen kirkedør, en klem, latter, tett fellesskap rundt et bord etc., sier hun. Og hun minner om Bibelens ord om at vi mennesker er som trær som strekker røttene etter vann: – Spesielt i kriser tror jeg vi må finne fram til de dypeste kildene for å hente styrke og motstandskraft. Guds kjærlighet er kilden som aldri går tom. Vår tro og tillit til Gud kan finne ny næring ved å bruke tid på Bibelen, en andaktsbok etc. –

Menighetsdiakonen avslutter med et optimistisk «På gjensyn!» – og siterer igjen fra Hans Olav Mørks håpefulle tekst skrevet to dager etter at Norge ble koronastengt: «Vi skal gi til hverandre et løfte, at vi møtes når veien er gått.»

Tone Benestad

Formiddagstreffets vartur til Lyngdal måtte dessverre avlyses. Her koser deltakerne seg i Odden blomsterpark med fiskedam i fjor vår.

Påskevandring i Guds store katedral

SÅ BLE DET PÅSKE I ÅR OGSÅ. MEN DEN BLE ANNERLEDES ENN ALLE ANDRE PÅSKER.

TEKST OG FOTO: ARNE LUNDE

At det de siste ukene ikke har vært mulig å samles til fellesskap og gudstjenester, har nok vært et savn for mange, likeså fravær av fellesskap med familie og venner.

Telefon, tekstmeldinger, gudstjenester på nett og i radio og TV, samt enkelte drive-in gudstjenester, har nok til en viss grad bøtt på noe av savnet etter samvær. Men det kan aldri helt og fullt erstatte fellesskapet som vi tar som en selvfølge i mer «normale» tider.

Vi har vel alle forsøkt å innrette oss etter helsemyndighetenes retningslinjer for å holde stand mot en usynlig fiende: – Hold avstand! Bruk lommetørkle! Vask hendene! Unngå store forsamlinger! –

Naturens dør på vidt gap

Stengte kirkedører er blitt normalsituasjonen – og vi vil nok ikke på lenge ennå oppleve så åpne dører som vi er vant til og ønsker oss.. En dør er imidlertid slått opp på vidt gap; døren ut til Guds frie natur. Der ute er alt som før.

Vinter og vår: Snøen bråner på Åmlandsnåpen i Gjøvdal, og tørr lyng dukker frem i vårsola.

Påskemåltid: Det er fullt mulig å «gå ut for å spise» selv om mange serveringssteder holder stengt. Utsikten fra Åmlandsnåpen 735 meter over havet på Langfredag er det ingen grunn til å klage over.

For meg har naturen blitt det beste tilfluktssted denne påsken. Ved å dra litt vekk fra de mest brukte friområdene har det vært mulig å gå lange turer på myke stier uten å treffe horder av mennesker. Heldigvis er vi rikt velsignet i vårt kjære fedreland med masse flott natur og med god plass til alle.

Bjørnstjerne Bjørnson gjorde et godt valg da han valgte seg april som «sin» måned. April er full av forventning – forventning om det som skal spire frem og skape noe nytt. Når jeg vandrer gjennom gult fjorårsgress som stikker opp av gammel snø som bråner i bakkehellet, da vet jeg at snart vil «nytt liv av daude gro», som Elias Blix så vakkert uttrykker det i salmen «No livnar det i lundar».

Det gjør det nærliggende å trekke en parallell til påskebudskapet: – *Sannelig, sannelig, jeg sier dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Men hvis det dør, bærer det rik frukt.* – (Johs 12, 24). Det var Jesu ord til disiplene kort tid før han gikk den tunge veien til Golgata.

Så slutter ikke påsken med Golgata kors, men med den tomme grav og det nye liv.

Noe må dø for at det skal bli nytt liv. Det er kanskje summen av hva jeg har fått se på mine påskevandring ute i Guds egen katedral denne påsken.

Skogens ro: Et stille tjern omkranset av fjorårets gule gress gir ro i sjelen og tid til ettertanke.

Åpenbaring: Gården Lunden i Froland, opprinnelig en gammel husmannsplass, dukker plutselig opp i en lysning i skogen. Her ånder fred og idyll i en ellers krevende tid.

Ny på Lund

«Mellom Hamreheia og en fattig landsby ligger mye urettferdighet»

– JEG SYNES DET ER FINT AT KIRKA KAN VÆRE NOE OGSÅ FOR OSS SOM IKKE ER FASTE KIRKEGJENGERE. FIREÅRINGEN VÅR, SVERRE, JUBLER HVER GANG JEG SIER AT VI SKAL PÅ SUPERONSDAG OG PEKER PÅ KIRKA NÅR VI PASSERER DEN. DEN ER BLITT EN NATURLIG DEL AV VÅRT NYE NÆRMILJØ.

TEKST: SVEIN HELGESEN

FOTO: KRISTIN MARIE SKAAR

Menighetsbladet har tatt kontakt med Kristin Marie Skaar, som sammen med mannen Arne og barna Sverre og Marie i fjor høst flyttet fra Oslo til Hamreheia. Vi ønsker å høre litt om hvordan de opplever å være nye på Lund, om møtet med kirken og om jobben hennes som kommunikasjonsrådgiver i Strømmestiftelsen.

Nyinnflytta – en spennende livsfase

– Da vi flytta hit, kjente vi få. Vi føler oss nok fortsatt som nye og kan savne miljøet i Oslo. Men samtidig følger det spenning og glede med alt det nye. Gjennom barna treffer vi andre i nabolaget, i barnehagen og andre steder, sier hun.

Noen år i hovedstaden og i byer på flere kontinent har gitt lyst til å bo et sted med rikt kulturliv og et mangfold av tilbud. Samtidig ønsker Kristin at barna kan få oppleve den friheten hun selv hadde i sin oppvekst, med muligheter til å sykle til alle aktiviteter. – Derfor er vi glad for å ha etablert oss her på Lund, slår hun fast.

Positivt møte med kirka

Kontakten med Lund kirke kom til litt tilfeldig ved at de fikk høre om Superonsdag: – Det er blitt et kjempefint tilbud både for barna og oss voksne i denne livsfasen. Her har vi møtt vår lokale kirke som åpen, raus og med plass til alle, og vi har også blitt kjent med andre i nabolaget. –

Kristin forteller også om en konkret opplevelse de satte stor pris på: – En dag etter at vi nylig hadde flyttet til Hamreheia, ringte det på døra. På trappa stod en ansatt fra Lund kirke med hilsen og gave: «Marie har jo sin første dåpsdag i dag, vi vil gjerne gratulere!» Det var både rørende og godt for oss. –

Erfaring fra arbeid for Misjonsalliansen i Bolivia har bidratt til engasjement for Latin Amerika og urbefolkningens kamp.

I den fasen i livet vi erfarer nå, gjør det godt for kropp og sinn å prioritere de nære fellesskapene, ikke minst kose seg med barna i nærområdet på Hamreheia

Fra Øyslebø ut i den store verden

Hjemme i Øyslebø i Marnardal var Kristin med på det meste av fritidsaktiviteter og fikk særlig glede av idrett, sang og musikk. Hun husker lite av skiller mellom «oss» og «dem»: – Jeg opplevde et raust fellesskap med et kristent verdigrunnlag, hvor vi selv kunne finne ut av hvor vi stod. Det har blitt viktig for meg videre i livet. –

Familiens årlige bobilreiser nedover i Europa var med på å vekke eventyrlyst og utferdstrang. Etter videregående dro hun til musikkfolkehøgskole i Gjøvik og videre til et aktivt sang- og musikknettverk i Oslo. Etter hvert ble det reiser og jobb i flere land: Bolivia, Guatemala, Canada og Belgia.

Hun hadde aldri en klar plan om å flytte sørover igjen. – Men da jeg fant meg en Arendalsgutt og gifta meg med ham, ble Sørlandet en mulighet igjen. En ledig stilling i Strømmestiftelsen, som passet veldig bra med min internasjonale erfaring, ble avgjørende. –

Engasjement for verdens fattige

Kristin ble tidlig engasjert i global rettferdighet. Fra tiden som frivillig for Misjonsalliansen i Bolivia kjenner hun også litt til det diakonale arbeidet i Equador som Lund kirke støtter som sitt misjonsprosjekt. – Jeg har et hjerte for Latin Amerika og urbefolkningens kamp – og jeg vet at deler av Equador akkurat nå er særlig hardt rammet av koronapandemien og trenger hjelp, sier hun.

Å bo på Lund og jobbe i Strømmestiftelsen er som å pendle nesten daglig mellom solsida og slummen i verden. – Mellom Hamreheia og en fattig landsby ligger mye urettferdighet, sier Kristin – og tilføyer: – Tilbake-meldinger om hvordan konsekvensene av koronaen treffer de enkelte land, gjør inntrykk og preger min opplevelse av tida vi står i. Utfordringene er enorme og uvissheten om framtida stor. –

Et besøk i en flyktningleir i Nord-Uganda i januar ble en tøff opplevelse: –Det er brutalt å se med egne øyne hvordan barna i leirene vokser opp, spesielt når jeg sammenligner med hvordan mine egne barn har det. Det er lett å kjenne på hjelpeløshet og lyst til å skyve bort alt man ser av elendighet. –

Betydningen av nære fellesskap

I denne spesielle tida gjør det godt for kropp og sinn å prioritere de nære fellesskapene, ikke minst kose seg med barna på lekeplassen på Hamreheia. Samtidig ser hun verdien av et større fellesskap og er innstilt på å engasjere seg i positiv aktivitet etter hvert. – Å bidra med noe positivt lokalt er viktig både for oss selv og for å styrke tilhørigheten, sier hun.

I dette bildet tror hun kirka kan bety mye: – Akkurat i disse tider har kanskje dens viktigste oppgave vært å være synlig til stede på nettet, slik Lund kirke har vært de siste ukene, sier hun. – Det er bra med ei tilstedeværende lokal kirke som møter folk der de er – med åpenhet og raushet, avslutter Kristin Marie Skaar.

Fri og vakker utsikt fra toppen på Hamreheia. – Det ligger mye urettferdighet mellom oss og en fattig landsby, sier Kristin Marie Skaar. Foto: Svein Helgesen

Mer himmel på jord

Refleksjoner fra menighetsrådet

Storheten i å være menneske

I VÅR TRAVLE HVERDAG ER DET IKKE ALLTID SÅ LETT Å LØFTE BLIKKET. MEN VI BØR TA OSS TID TIL Å SE, BÅDE I KRISE OG TIL HVERDAGS. VI TRENGER Å KJENNE PÅ STORHETEN I DET Å VÆRE MENNESKE.

TEKST: ERIK LUNDE

«Jeg er et menneske. Jeg har erkjent storheten i dét å være så uendelig liten». Slik avslutter Hans Børli sitt vakre dikt «Under himmelen». Børli arbeidet som tømmerhogger hele livet og ble kalt «skogens dikter». Men han ville ikke ha på seg at han kom fra enkle forhold. «Jeg levde mine år med Syvstjernen som nabo» og kjenner «Guds fotspor som står tegnet i stjernestøvet», skriver lyrikeren.

Vi er midt i en merkelig og litt skremmende tid. Pandemien lammer en hel verden, og koronaviruset rammer mange mennesker. I en slik situasjon er det naturlig å kjenne seg liten og

«Hva er da et menneske?» Foto: Svein Helgesen

sårbar. Samtidig kommer vi kanskje litt nærmere å forstå det Børli skriver om, å erkjenne «storheten i å være så uendelig liten».

I Salmenes bok synger kong David:
*Når jeg ser din himmel, et verk av dine fingre,
månen og stjernene som du har satt der,
hva er da et menneske – at du husker på det,
et menneskebarn – at du tar deg av det?*

Vi er mennesker. Vi kjenner oss ofte små og ubetydelige. Vi er som støv, som sandkorn i universet. Vi er én blant over 7 milliarder. Vi er et tall i en statistikk. Vi blir ofte oversett.

Men vi er mennesker. I det enorme universet, under stjernestøvet, blir vi husket på. Hvert menneske er elsket av Gud, hvert menneskebarn er under Guds omsorg.

Hans Børli og kong David levde under stjernene, og fikk øye på storheten i det være menneske. I vår travle hverdag er det ikke alltid så lett å løfte blikket. Men vi bør ta oss tid til å se, både i krise og til hverdags. Vi trenger å kjenne på storheten i det være menneske.

Koronaviruset har slått til i Ecuador

VI KAN SÅ LETT BLI OSS SELV NOK I KRISETIDER SOM NÅ. VI TRENGER DERFOR Å HJELPE HVERANDRE TIL Å LØFTE BLIKKET OG SE UTOVER VÅR EGEN HORISONT.

LUND KIRKE HAR DE SISTE ÅRENE VALGT Å STØTTE MISJONSALLIANSENS ARBEID I STORBYEN GUAYAQUIL I EQUADOR SOM MENIGHETENS MISJONSPROSJEKT. MENIGHETSRÅDET BESLUTTET I VINTER Å FORNYE SAMARBEIDSAVTALEN.

HVORDAN HAR DE FATTIGE I GUAYAQUIL DET I DISSE KORONATIDER? SVARENE MENIGHETSBLADET HAR FÅTT FRA MISJONSALLIANSEN, ER BÅDE TANKEVEKKENDE OG UTFORDRENDE.

De mest sårbare rammes hardest

– KORONAPANDEMIEN GJØR AT VI NÅ MÅ HA FULL OPPMERKSOMHET OM Å REDDE LIV OG AVHJELPE AKUTT NØD. NOK MAT, VANN OG MEDISINER ER OPPGAVE NUMMER EN. TAKK TIL DERE I LUND MENIGHET FOR ALT DERE HAR BIDRATT MED OG FOR AT DERE FORTSATT ER MED PÅ Å HJELPE! SAMMEN JOBBER VI FOR Å OPPFYLLE VISJONEN VÅR: «PÅ JORDA SOM I HIMMELEN». –

TEKST: SVEIN HELGESEN

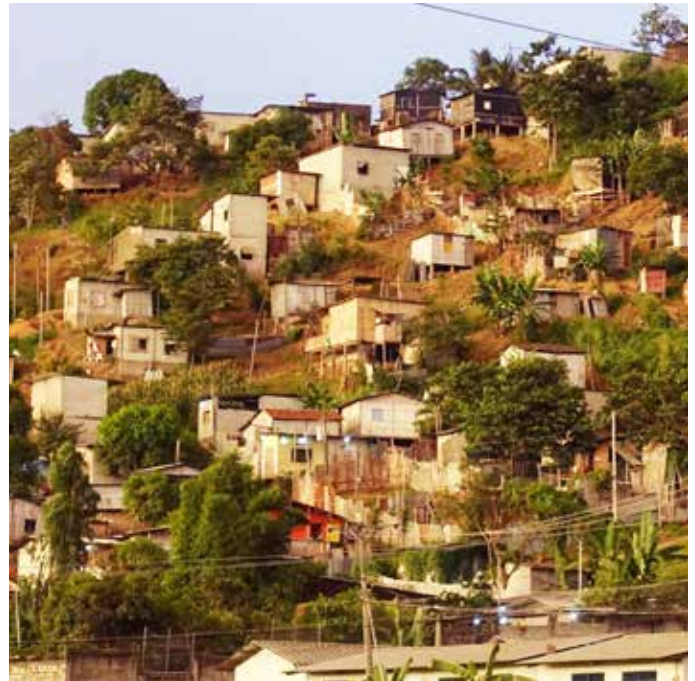
FOTO: MISJONSALLIANSEN

Det er generalsekretær Andreas Andersen som bruker disse ordene for å fortelle om status og utfordringer for Misjonsalliansens arbeid i Ecuador. Organisasjonen har vært til stede i landet i mer enn 25 år, hovedsaklig i Guayaquil – en stor havneby med tre millioner innbyggere, beryktet for mye kriminalitet og store forskjeller mellom fattige og rike.

Misjonsalliansen er med på å styrke sårbare lokalsamfunn i landet gjennom et bredt anlagt diakonalt arbeid: familierelasjoner, helsearbeid, inkluderende utdanning, forbedring av familieøkonomi, klima og miljø, rettighetsarbeid og menighetsarbeid.

I koronakrisen handler det meste om å skaffe nok rent vann, mat og medisiner til de mest sårbare i byen.

Misjonsalliansens arbeid som støttes gjennom Lund menighets misjonsprosjekt, har sin base i millionbyen Guayaquil med mye kriminalitet og store forskjeller mellom fattige og rike.

Aktive lokale kirkenettverk

Informasjonsleder Oddmund Køhn forteller at Misjonsalliansens utsendinger i Ecuador, Lene og Lars Iver Wennerberg, holder tett kontakt med arbeidet i sør hjemmefra Norge. De samarbeider med fem kirkenettverk i Guayaquil om matutlevering til sårt trengende familier i nærområdene, basert på innsamlet info om hvilke familier som er mest utsatt. Kirkene er også aktive på sosiale medier og formidler prekener, gir informasjon og holder kontakt med sine medlemmer.

» Vi lever midt i ondskapen»

Oddmund Køhn sier at koronapandemien rammer de fattige og mest sårbare hardest. Darling Morales Castro og hans familie, som er en del av Misjonsalliansens prosjektarbeid i Guayaquil, forteller: – Det vi

trodde bare fant sted i Kina, Italia og Spania, skjer nå også med oss. Korona har siden det første tilfellet 29. februar allerede krevd mange flere liv enn regjeringen har evnet å telle –.

Vi får høre om familier som ikke bare mister sine kjære, men som også kjenner sorgen over ikke å kunne legge dem i en kiste. For å skaffe kiste må de betale store summer fra sine allerede små reserver. Mange får ikke en gang være med å gravlegge sine nærmeste, og noen må i påvente av hjelp fra det offentlige oppbevare lik i mer enn ti dager – med stor risiko for selv å bli smittet av viruset.

– Vi lever midt i ondskapen, sier Darling Morales: – Det påvirker oss alle, aller mest de som ikke har mulighet til å holde seg hjemme i karantene. Mange familier i Guayaquil mest sårbare områder har ikke stabile jobber, lever fra dag til dag og har ikke ressurser til å beskytte seg mot smitte eller skaffe seg mat.

«Virkeligheten vi nå lever i, er brutal. Men vi kan løfte våre hender og henvende oss til Gud i bønn om å hjelpe oss, slik at alt dette vil ta slutt», sier Darling Morales

Et akutt behov for krisehjelp

– DETTE ER EN STERK SITUASJONSRAPPORT SOM FORTELLER OM ET ENORMT BEHOV FOR AKUTT HJELP. VI HÅPER MANGE VIL YTE NOE EKSTRA TIL MISJONSALLIANSENS ARBEID I EQUADOR I DENNE KRISEN. –

– Rapportene fra Guayaquil er et rop til oss om å ta et ekstra tak og yte akutt krisehjelp, sier menighetsrådsleder Arnhild Leer-Helgesen

Slik kommenterer nestleder i menighetsrådet, Arnhild Leer-Helgesen, meldingene fra koronarammede Guayaquil. Hun kjenner godt Misjonsalliansens arbeid i Sør-Amerika etter å ha jobbet for organisasjonen i Bolivia i noen år.

Arnhild understreker at selv om menighetsrådet har besluttet å støtte dette arbeidet i nye år, er situasjonen nå så akutt at det er behov for ekstra koronahjelp: – Slik kan vi være med på å styrke lokale diakonale aktører som nå jobber i en krisetilstand vi ikke kan forstå. –

BRUTALE DAGER FOR DE MEST SÅRBARE I GUAYAQUIL

Vi kan gi vår krisehjelp til arbeidet i Guayaquil slik:

Vipps 121164 – merket “Gave til misjonsprosjektet”
Bankkonto 3000.07.70104 – merket “Misjonsprosjektet”

Eyvind Skeie:

Fra «Gjensidighetens gåte» (2020)

*Et menneske er ingenting alene.
Vi bærer andres liv i våre hender.
Men vi er også båret av de andre.
Gjensidighet er livets store gåte.*

*Den hånd som rekkes ut i åpen tillit
kan også være den som bringer døden.
I denne dobbelthet må livet leves.
Det er et vilkår ingen kan fornekte.*

*Da sier Gud: «Min dyrebare skapning,
selv i din svakhet bærer du mitt bilde.
Jeg er hos deg. Jeg deler dine dager
som barn og bror og menneske i tiden.»*

*Vi ser deg, Gud! Du er der i vår neste,
Men og i ham som bryter dødens sirkel.
Du tenner håpets lys i verdens mørke.
Slik løser du gjensidighetens gåte.*

Kilde: Pixabay

ALPHA & OMEGA
BEGRAVELSESBYRÅ AS

Vakttelefon
380 22 444
hele døgnet

SYNKRON
MEDIA

www.synkronmedia.no

MED OVER 40 ÅRS ERFARING

SKARPNES

Tette tak siden 1919

Gumpens Auto Vest as

Telefonandakt
Telefon 38 09 17 00

RASMUSSENGRUPPEN

Tannlegene i Gyldenløvesgate
Tannlege Susanne Løvdahl MNTF
Gyldenløvesgate 5, 3. etg.

Nye pasienter mottas.

Ring for timebestilling: Tlf. 38120960

WWW.ANDAS.NO Døgntelefon: **38 17 74 50**

Andås
SØRLANDETS BEGRAVELSESBYRÅ

**Støtt Lund menighet med
Deres firmaannonse!**

Kr 2.500 pr år for liten og kr 4.500 for dobbel.
Det er også mulig med enda større.

Kontakt Lund menighetskontor,
tlf. 38 19 68 70

Hvordan har du det
- egentlig?

Ring eller skriv. Vi er her.
Alltid.

NYTT NUMMER!
22 40 00 40
Kirkens SOS

Tlf. 38 04 51 01
www.bragdo.no

KJØRFINT
TRAFIKKSKOLE

www.kjorfint.no

Stilling ledig

Frivillig distributør for menighetsbladet.

Fire turer i året rundt til postkasser. Vil du være med å sørge
for at alle på Lund får bladet? Vi trenger også vikarer.

Ledige områder:

Marcus Thranesgate/Ole Bullsgate
Kuholmsveien/Vindmøllegangen
Høivold Brygge
Gimleveien/Oddernesveien
Kjøyta

Kontakt kirkekontoret, tlf. 38196870/90165627,
eller torunn.haugen@kristiansand.kommune.no

Gudstjenester

Vi er i gang med gudstjenester i kirken igjen fra 24.5. Det er ikke lov med mer enn 50 deltakere. De første søndagene er det påmelding på tlf. 90165627 (gjørne sms). Følg med i annonser, på hjemmeside og Facebook for oppdatert informasjon. www.lundmenighet.no og www.facebook.com/Lundmenighet/

Gudstjenester, andakter og søndagsskoler for perioden 15.3. – 10.5. ligger fortsatt tilgjengelig på menighetens Facebookside.

Søndag 24.5. sø. før pinse kl. 11.00 og 12.30

Gudstjeneste v/Monika Olsen Holt og Ben Tore Beisland.

Søndag 31.5. Pinsedag kl. 11.00 og 12.30

Gudstjeneste v/Helge Smemo og Johan Varen Ugland.

Følg med på hjemmeside for informasjon om antall gudstjenester, deltakere og påmelding.

Søndag 7.6. kl. 11.00 Treenighetssøndag

Gudstjeneste v/Monika Olsen Holt og Ben Tore Beisland.

Søndag 14.6. kl. 11.00 2. sø. i pinsetiden

Gudstjeneste v/Helge Smemo og Ben Tore Beisland.

Søndag 21.6. kl. 11.00 3. sø. i pinsetiden

Gudstjeneste v/Helge Smemo og Ben Tore Beisland.

Søndag 28.6. kl. 11.00 4. sø. i pinsetiden

Gudstjeneste v/Monika Olsen Holt og Ben Tore Beisland.

Søndag 5.7. i kl. 11.00 5. sø. i pinsetiden

Gudstjeneste v/Monika Olsen Holt

Søndag 12.7. kl. 11.00 Aposteldagen

Gudstjeneste v/Helge Smemo

Søndag 19.7. Ingen gudstjeneste i Lund

Søndag 26.7. kl. 11.00 8. sø. i pinsetiden

Gudstjeneste v/Bjarte Leer-Helgesen

Søndag 2.8. Ingen gudstjeneste i Lund

Søndag 9.8. kl. 11.00 10. sø. i pinsetiden

Gudstjeneste v/ Monika Olsen Holt og Ben Tore Beisland.

Søndag 16.8. kl. 11.00 11. sø. i pinsetiden

Gudstjeneste v/Monika Olsen Holt og Ben Tore Beisland.

Søndag 23.8. kl. 11.00 12. ø. i pinsetiden

Gudstjeneste v/Helge Smemo og Ben Tore Beisland

Søndag 30.8. kl. 11.00 13. sø. i pinsetiden

Samlingsgudstjeneste. Mer informasjon i neste blad.

* Døpte

Ryby Galteland Robstad
Oliver Eknes-Åsnes
Amanda Håbesland
Sofia Tallaksen
Ada Emilie Daling
Astrid Salveson Nossun

† Døde

Henriette Christiane Grande
Kirsten Quarstein
Aagot Thorsen
Stein Tore Hannaas
Kari Johanne Løvset Stokkeland
Jan Rosvold
Tone Jorunn Løyland
Carl Torleif Christiansen
Thom Ålgård, Svein Haugland
Johanne Fredrikke Anthonsen
Berit Falkeid Landet
Anna Flystveit, Jan Rosvold
Elin Nordgård Pedersen.

Velkommen som konfirmant i Lund kirke!

For informasjon om konfirmasjonstiden:
Se Kirken.no/konfirmasjon

For informasjon om opplegget i Lund kirke
og for påmelding:
Se lundmenighet.no

Utgitt av Lund menighetsråd, Kristiansand

Redaktør: Svein Helgesen, mobil 992 50 924
epost: shelge2@lyse.net

Redaksjonsmedlemmer:
Rut Eli Jensen, Arne Lunde og Helge Smemo

Grafisk utforming og trykk:

Synkron Media AS

Annonsekoordinator: Torunn Haugen Jerstad
Bankgirokonto: 3000.07.70104

Neste nummer av
menighetsbladet

Deadline	Utgivelse
10. august	25. august

Vi skal møtes

BARE TO DAGER ETTER AT NORGE BLE NEDSTENGT OG KIRKEDØRENE BLE LUKKET I MARS, SKREV SALMEDIKTEREN HANS-OLAV MØRK DENNE VAKRE TEKSTEN, SOM HAR GITT HÅP OG ER BLITT TIL GLEDE FOR VELDIG MANGE GJENNOM DE TUNGE DAGENE OG UKENE VI HAR BAK OSS DENNE VÅREN:

Vi skal møtes
når dette er over,
ved et bord i en
smekkkfull kafé,
i en kirke,
i midtgangens vrimmel
mot Guds alter
og det som skal skje.
Vi skal feire
og synge
og le.
Vi skal gi til hverandre
et løfte,
at vi møtes
når veien er gått.

Når det mørke og
vonde
er bak oss,
når den prøven vi fikk,
er bestått,
skal vi dele det svar
vi har fått.
Men alt nå
vet vi svaret,
vi vet det.

Det å elske hverandre
er alt,
bære byrder
når en har for mye,
holde oppe
når noen har falt.
Til å elske,
til det
er vi kalt.

Mens påskeliljene blomstret utenfor Lund kirke, var kirkeklokkene stille og kirkens dør låst. Men når det nå er pinseliljetid, skal klokkene på nytt ringe og kirkens dører skal igjen gradvis åpnes opp. Vi ser fram til å møtes!

Foto: Svein Helgesen